

Caracterizarea lui Lica Samadaul din Moara cu Noroc

Locul in care vine Ghita este un topos al ispitei, legat de taina pacatului, iar reprezentantul acestei lumi este Lica Samadaul. Personajul acesta imbina contradictii, darzenie, hotarare, sadism si rare momente de duiosie, ca acelea fata de copiii lui Ghita. Portretul fizic al lui Lica Samadaul e pretext de vesnica pendulare a observatiei dintre exterior si interior. "Lica era un om la 36 de ani, inalt, uscativ si supt la fata, cu mustata lunga, cu ochii mici si verzi si cu sprancenele impreunate la mijloc."

"Lica era porcar, insa de cei ce poarta camasa subtire si alba cu floricele, pieptar cu bumbi de argint si bici os impodobit cu flori." Impresia generala este de noblete ciudata, diabolica. El apare la moara intr-o postura statuara "ca un stalp de piatra", raspandind o stranie atractie prin "privirea pierduta in vant". Personajul este caracterizat de autor ca fiind "navalnic si indraznet". Lipsit de orice scrupul moral, Lica e raul insusi, personaj malefic, arhetip al satului romanesc.

Autocaracterizarea scoate la iveala intunericul sufletului: "Eu sunt Lica Samadaul... Multe se zice despre mine... Tu vezi un lucru: ca umblu ziua-n amiaza mare si nimeni nu ma opreste in cale, ca ma duc in oras si stau de vorba cu domnii. Voi fi facut ce voi fi facut, dar am facut, asa ca oricine poate sa creada ce-i place, insa nimeni nu stie nimic." Caracterizarea se intregeste prin vorba scurta a personajului, compusa din intrebari aspre, la care cere neaparat raspunsuri.

Slavici are "simtul umorului" prezentandu-l pe Lica Samadaul "capetenie de haiduci, mai mult decat de porcari, amestec de pasiune si disimulare, natura in fond completa, cum se intalnesc atatea in mediile primitive". (Tudor Vianu) Lica supune suflete, autoritatile il apara, contii il cunosc. Constient de puterea sa, personajul n-are nimic din framantarile si zbuciumul lui Ghita. El este supus raului si evolueaza liniar, fara impotriviri. Insa in toti cei din jur Lica seamana incordare.

Ana il ghiceste: "Eun om patimas si nu e bine sa te duci departe cu el." Asupra Anei, Lica are puterea unei vraji malefice. Pinteia stie ca Lica nui "se bizuieste pe nimeni, nu se da de gol, nu se lasa in daraveri cu oamenii". Lica a devenit simbolul raului amestecat cu frica pentru sufletul Anei: "Ma aflam la stramtoare cand am ucis cel dintai om; imi pierisera niste porci din turma si-mi era rusine sa spui ca i-am pierdut. Apoi am ucis pe al doilea ca sa ma mangai de mustrarile ce-mi faceam pentru cel dintai". Treptat, a ucide, pentru el a devenit o patima care-l mistuie: "sangele cald e un fel de boala". Daca Ghita e urmarit de autor in tulburatoare dileme sufletesti, in monologuri interioare pline de zbucium, acestea lipsesc din prezentarea lui Lica Samadaul. Acesta ramane invaluit intr-un mister al raului tradus doar prin replici aspre, scurte, prin forte sangeroase care poarta in ele o inefabila atractie.